

DENISE
RUDBERG

BARISTAS

andra boken

**BONNIER
CARLSEN**

Tidigare utgivet av Denise Rudberg på Bonnier Carlsen Bokförlag:

Tillsammans 2007

Tillsammans: andra boken 2008

Tillsammans: tredje boken 2009

Baristas: första boken 2010

BARISTAS: ANDRA BOKEN

ISBN 978-91-638-6876-4

Copyright © Denise Rudberg 2011

Utgiven av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2011

Omslagsformgivning: Marit Messing

Omslagsfotografi: Denise Rudberg

Sättning: Bonnier Carlsen

Tryckt av ScandBook AB i Falun, 2011

www.bonniercarlsen.se

Nicolas

Backen med mjölkpaketet var tyngre än han hade kunnat föreställa sig och han tvingade sig att böja på knäna och hämta kraft från benen. Tydligen var det extra mjölk beställt denna morgon. Vinden som svepte in under hans tröja var bitande kall och rå.

December hade rivstartat med att lägga ett tunt snötäcke på Stockholms gator, men Nicolas tyckte bara att det var skönt med lite svalka. Han hade baxat in varor och backar den senaste halvtimmen i ett högt tempo och behövde kylas ner. Dessutom blev staden vackrare i vinterskrud.

Dörren pinglade när han drog igen den bakom sig, och med en blick på klockan konstaterade han att

det var ytterligare en halvtimme kvar innan det var dags att öppna.

Aldrig hade han trott att han skulle komma att tycka så mycket om att kliva upp klockan fem på morgonen för att gå till jobbet, men han älskade det. Ägaren, Sandro, hade frågat om han verkligen ville öppna både måndagar och onsdagar eftersom det ju krävde att han var på plats senast halv sex. Just de två dagarna började inte Nicolas i skolan förrän klockan elva, och om det funkade skulle det ändå kännas bra att göra något vettigt av förmiddagen istället för att bara ligga hemma och sova. De hade kommit överens om att i varje fall prova under två veckor. Sedan uppbrottet med Nathalie hade han sovit dåligt och haft svårt att koppla av när han var ensam. Det var skönt att kunna fokusera på arbete istället.

Den första morgonen hade Nicolas vaknat en halvtimme innan klockan ringde och klivit upp direkt av rädsla för att somna om. Numera såg han till att gå och lägga sig i tid, även om det kunde kännas konstigt att släcka redan vid tio.

Varje morgon han öppnade började på exakt samma sätt. Han tog cykeln nerför Tegnérgatan och svängde till höger in på Birger Jarlsgatan. Den senaste tiden hade han lärt sig att komma ihåg både mössa och vantar, för morgnarna började bli ordentligt kalla.

Han låste upp med nycklarna han fått av Sandro och kollade om varorna kommit som de skulle. Sedan var det dags att släpa in mjölk och bröd från de olika leverantörerna och börja förberedelserna. Bre de olika bröden och noga lägga på pålägg på ett snyggt sätt, alltid exakt samma mängd. Bröden kom från ett prisbelönt bageri i närheten och var små i storleken. Sandro var noga med att allt på Pronto skulle vara smakfullt och långt ifrån de vulgära snabbmatskedjorna med sina jättestora bakverk och mackor som inte smakade något. Varför skulle folk annars välja att betala mer pengar för kaffet om det inte var godare eller snyggare serverat? Nicolas hade lärt sig att avgöra om kaffet var av god kvalitet eller inte bara på doften. Och han köpte inte längre de inplastade ostmackorna i skolcafeterian, hans mamma hade skämtsamt börjat kalla honom bröd-snob. Men sanningen var att ju mer han lärde sig om råvarorna han arbetade med, desto mer förfinades också hans egen smak.

Brödet stod först på listan att fixa. Även om det satt i ryggmärgen kollade Nicolas Sandros noggranna lista som satt på väggen i personalrummet. Det var med stor tillfredsställelse som han bockade av uppgift efter uppgift.

Först skulle hälften av mjölken ställas in i kylan

vid kaffemaskinen och resten i kylen inne i pentryt. Personalrummet låg i anslutning till pentryt och var snyggt inrett av Sandro med två vita soffor och vackra svartvita fotografier på väggarna föreställande närbilder på olika kaffeböner. I ena änden av rummet fanns två stora dubbeldörrar som vette ut mot en lummig innergård där det växte både körsbärsträd och äppelträd. Sandro hade ställt ut vita trämöbler och hängt upp kulörta lampor i träden. Nicolas såg fram emot nästa sommar då de alla skulle sitta på innergården när de hade rast.

Förutom Sandro var de fem stycken som arbetade på Pronto. Sandros gamle farbror Sergio kom och gick lite som han ville, men var oftast där några timmar varje dag. Som Sandro beskrev det så skulle Sergio kunna vara där dygnets alla timmar om han fick, eftersom han inte hade så mycket annat att göra. Han var änkling och bodde ensam. Men Sandro hade strängt sagt åt sin farbror att han bara fick vara där ett visst antal timmar.

Alexander var Sandros son och han arbetade på Pronto minst två gånger i veckan. Alexander var tillsammans med Theresa sedan flera år och var den person som sett till att Nicolas fått jobbet på Pronto. Alexander var extremt vänlig och trevlig, men Nicolas kunde ibland tycka att han verkade så

himla präktig. Som att han liksom upprätthöll en fasad som han var livrädd för skulle spricka. Men Nicolas hade också hört att Alexander hade haft det rätt tufft under sin uppväxt och tänkte att det säkert var något som hängde kvar.

Men om Alexander var präktig och tillbakadragen så var Ruben ställets clown. Alltid glad och oerhört generös. Han skrattade ofta tillsammans med kunderna, och oavsett vilket humör han själv var på så blev Nicolas alltid glad efter några minuter tillsammans med Ruben. De delade de flesta arbetsskiften och hade blivit riktigt nära vänner. Något förvånande hade Nicolas också kommit Ludvig nära. Ludvig var tvillingbror till Nathalie, som Nicolas varit tillsammans med i över två år. Och som han fortfarande hade svårt att släppa. Att Nicolas och Ludvig skulle bli vänner hade han aldrig trott. Men de hade på något märkligt sätt lyckats bortse från att Nathalie fanns där i bakgrunden, och hittat sitt eget sätt att umgås på och utbyta förtroenden.

Att han genom jobbet fått möjligheten att komma nära så härliga människor hade med all säkerhet bidragit till att Nicolas faktiskt älskade sitt arbete.

När alla punkter på Sandros lista var avprickade låste Nicolas upp dörren och hängde upp öppet-skylden.

Sandro hade sagt att senast halv sju måste det vara öppet, men hann de klart innan så var det bara att dra igång. Nicolas brukade hinna klart till kvart över sex och hade redan fått stamkunder som lärt sig det. Den första på plats var alltid en kostymklädd man i fyrtioårsåldern. Han arbetade visst inom finansbranschen och hans kunder satt på kontor i andra tidszoner än Europas, det hade han kortfattat berättat för Nicolas när han en gång knackat på och artigat frågat om det var öppet. Mannen var ganska kort och hade tjockt svart hår som var stramt bakåtkammat. Kostymerna såg dyra ut och han hade alltid färgglada slipsar som han slängde över axeln när han drack sitt kaffe. Finansmannen var ytterst fåordig, men Nicolas förstod på hans hummande ljud när kaffet var precis som han önskade. Han beställde alltid exakt samma sak, en espressino och ett valnötsbröd med leverpastej.

Nicolas, som också brukade välja samma sak till frukost, hade förstått att mannen inte var vidare intresserad av att prata utan valde att läsa sin medhavda tidning medan han åt sin frukost, vilket aldrig tog längre än fem minuter. Därefter rättade han till slipsen och gled tyst ut.

Strax efter kom den andra stamgästen. En äldre man i lite ledigare kläder som Nicolas antog arbetade

med något åt det konstnärliga hållet. Hans hår var grått och han bar ofta en sjal om halsen. Beställningen kunde variera och ibland frågade mannen Nicolas vad han rekommenderade. Även han hade med sig egen tidning som han sedan tog god tid på sig att läsa medan han stod vid fönstret och åt sin frukost. Pronto hade inga sittplatser utan istället en bänk i ståhöjd längs med fönstret och tre mindre bord man kunde stå vid.

Den tredje gästen hade alltid bråttom. Det var en tjej som Nicolas trodde var ungefär tjugofem, men han var inte helt säker. Hon kom på cykel oavsett väder, alltid i hatt. Inte en sådan där tanthatt som såg ut som en pillerburk, utan en betydligt coolare variant. Tjejen hade långt mörkt, nästan svart, hår och ljusblå ögon. Kontrasten förvånade Nicolas och han hade svårt att inte stirra in i de ljusa ögonen. Cykeln som hon alltid ställde slarvigt utanför, låste hon aldrig. Hennes väska var enorm och alltid proppfull med saker som hon försökte undvika att sprida ut. Hon sminkade sig sällan men om hon gjorde det var det i så fall enbart med ett knallrött läppstift. Tjejen beställde en latte på dubbel espresso och en croissant. Hon var smal på gränsen till mager och Nicolas undrade om hon åt så mycket mer under resten av dagen. Vid ett tillfälle ringde hennes mobiltelefon

och hon hade svarat med ilsken röst och sagt att hon fick återkomma i ärendet. Nicolas tyckte hon var attraktiv i all sin rörighet och hoppades att det inte märktes att han blev aningen nervös i hennes närvaro. Vad hon arbetade med hade Nicolas ingen aning om och han vågade knappast fråga heller, men med tanke på hur sträng hon låtit i telefonen så gissade han på att hon var chef av något slag.

Ruben

Ruben rycktes ur sin sömn och råkade samtidigt slå huvudet mot fönsterrutan. Tågresan till jobbet gick alltid fortare än han önskade. Han hade kunnat sova minst tre timmar till, och det spelade ingen roll att han satt på Roslagsbanan.

Vid Östra station gick han mot sin cykel. Hans mammas gamla cykel som han räddat från sopcontainern eftersom den skulle bli perfekt för honom att ha mellan Östra station och jobbet. De tre växlarna fungerade inte längre, det gick bara att trampa på ettan. Och handbromsen var ett minne blott. Rubens gamla barnsadel, som han suttit i varje morgon när hans mamma skjutsat honom till dagis, satt fortfarande kvar och var perfekt att ställa skolväskan i.

Ruben arbetade tillsammans med Nicolas varje måndag och onsdag på Pronto eftersom han bara hade dubbeltimme i drama på eftermiddagen de dagarna. Resten av tiden var det meningen att de teaterstuderande skulle ägna sig åt självstudier och manuläsning. Vilket Ruben till viss del gjorde, men inte på jobbdagar. Och aldrig på skolan.

Han avskydde Södra Latin och började alltmer inse att hans skoltillvaro var hopplös. Vad han än sa eller gjorde så blev det fel, och under hela första terminen hade han bara lyckats hitta en person att prata med och hon gick i klassen över honom.

Elvira läste på modelinjen och deras vänskap hade börjat med att hon dumpade honom. De hade stannat vid att vara enbart vänner och umgicks så mycket som Elvira tyckte var lämpligt. För Elvira hade pojkvän, en äldre sådan, och hon försökte gång på gång förklara för Ruben att det inte var självklart att pojkvännen tyckte det var super om hon hängde med sin killkompis Ruben. Ruben tyckte att det var extremt töntigt och undrade hur en kille som var över tjugo år kunde känna sig hotad av en sexton-åring med fjunmusche?

Cykelsadeln var iskall och Ruben ryckte till när han satte sig och lät cykeln rulla de första metrarna ner på Valhallavägen. När han smått stelfrusen när-

made sig Sturegatan svängde han höger och höll hårt i styret när en lastbil dundrade förbi alldeles för nära.

Ruben skulle jobba fram till lunch och sedan hade han drama klockan ett. Visserligen under ledning av den enda läraren som han hade viss respekt för, men det var ändå inget han såg fram emot. Rubens föräldrar hade frågat honom så sent som i helgen om han kunde förklara vad det var som var så fel. Vad exakt var det som inte fungerade? Och det värsta var att han inte visste. Ruben visste bara en sak och det var att han inte trivdes. Hur han än ansträngde sig så gjorde hela kroppen revolt när det var dags att gå till skolan. Han visste att det gjorde hans föräldrar bekymrade, särskilt som hans största dröm under hela högstadiet hade varit att komma in på Södra Latins teaterlinje. För det var ju knappast så att han hade trivts bra under högstadietiden på Viktor Rydbergs Samskola heller. Ruben var fullt medveten om att felet låg hos honom. Att det var han som inte hade förmåga att passa in. Men det gjorde inte saken lättare. Kanske var han bara en sådan som helt enkelt inte passade in i skolan överhuvudtaget?

På Pronto däremot trivdes han. Riktigt bra till och med. Han hade lätt för att prata med alla kunder och han gillade de han arbetade tillsammans med. Kanske hade han aldrig haft så bra vänner. De

utbytte förtroenden och höll varandra uppdaterade om vad som hände i deras liv. Rubens mamma hade undrat om det kanske berodde på att de inte gick i samma skolor och inte dömde varandra efter vilka de umgicks med. Ruben trodde att det nog kunde vara så. För han var en annan person på Pronto än han var i skolan. Och den personen var en väldigt mycket skönare kille.

Ludvig

Fast du kan faktiskt inte tvinga mig att träffa honom bara för att han är min pappa.

Ludvigs mamma slog ner blicken och suckade.

– Nej, jag vet. Men jag tror ändå att det vore bra för er att ses.

– Varför det? Jag tycker han är ett svin.

– Jag vet att jag har sagt det tusen gånger, men du behöver faktiskt inte ta mitt parti i den här skilsmässan. Det är ju inte dig han har skilt sig ifrån, det är mig. Du är hans barn och kommer alltid att vara det, precis som han alltid kommer att vara din pappa.

– Fast egentligen har det inget med skilsmässan att göra. Om ni inte hade skilt er så hade jag flyttat hemifrån.

Han insåg att han sårade sin mamma, men han visste inte hur han skulle få henne att förstå. Konflikten med hans pappa hade pågått så länge han kunde minnas, och hur många gånger de än hade försökt att hitta på saker på tu man hand och verkligen ansträngt sig så blev det aldrig bra. Det var något i deras kemi som inte fungerade.

Hans mamma reste sig från köksbordet och ställde in frukostkoppen i diskmaskinen. När hon vände sig om såg hon inte ledsen ut som han hade förväntat sig, utan bara beslutsam. Hon såg Ludvig allvarligt i ögonen och harklade sig.

– Då gör vi så här: Du får själv förklara för pappa varför du inte tänker träffa honom och så vill jag att du tar eget ansvar för hur ni ska sköta er relation. Från och med nu tänker inte jag lägga mig i hur ni löser det eller försöka uppmuntra till att ni håller kontakten. Det är upp till er själva nu, okej?

Ludvig nickade.

– Ja, jag tror faktiskt att det är bäst. Och jag har inga problem att ta det med pappa själv. Jag menar, vad ska han säga? Jag ber honom ju inte ens om pengar längre. Han kan liksom inte längre bestämma hur jag ska uppföra mig. Som om han nu är den som vet det så himla bra.

– Okej Ludvig, då sköter du det själv. Men en sak

till: Jag vill heller inte att du håller på och slänger ur dig massor med skit om pappa. Vi må ha skilt oss och jag är mestadels väldigt arg på honom just nu, men han är ändå den jag för tjugo år sedan valde att skaffa tre barn tillsammans med. Och du har dessutom två systrar som inte är lika arga på sin pappa som du är och de måste få tycka om honom utan att höra något syrligt från dig så fort de pratar om honom. Givetvis vill jag att du berättar om det händer något som du blir sårad över eller om du på annat sätt vill ha mitt stöd, men det där allmänna smutskastandet av pappa vill jag att du slutar upp med här hemma. Och det är för din egen skull också. Jag tror inte att du mår särskilt bra av att springa omkring och vara så där arg, okej?

– Okej!

Ludvig såg sin mamma försvinna ut från köket. Hans storasyster Siri kom in och tittade undrande på honom.

– Shit, vad var det där? Det är inte direkt dig som mamma brukar vara arg på.

Siri, som annars tyckte att hon var den som fick allt skäll hemma, öppnade kylskåpet och drack några klunkar direkt ut juiceförpackningen. Ludvig gjorde en grimas och reste sig.

– Nej, hon lackade ur bara.

– På att du inte vill träffa pappa?
– Typ. Jag måste dra nu, kommer du ner till Pronto sen?

– Just det, jo jag ska försöka.

Siri hade lovat att de skulle hjälpas åt med att hitta en present till deras mamma som fyllde år veckan efter.

Efter en snabb dusch hoppade Ludvig i kläderna och packade det han behövde för en övernattnings hos Viki. Han hade kommit överens med sin mamma om att få sova där en natt i veckan när det var skola, sedan fick de själva bestämma på helgerna. Dessutom fick han alltid sova över de dagar då Vikis pappa var bortrest. Ludvig var nöjd med det upplägget eftersom Vikis pappa reste en hel del.

Ute i hallen valde han mellan dunjackan och skinnjackan. Han satte fötterna i sina sneakers och skulle just öppna ytterdörren när han ändrade sig och tog av skorna och gick tillbaka in i lägenheten. Hans mamma hade just fönat håret och såg förvånat upp när han kom in i hennes rum.

– Du mamma, förlåt. Det var inte meningen att vara så där jobbig.

Hans mamma skakade på huvudet.

– Du behöver inte be om ursäkt, det var inte det jag ville åt med allt det där.

– Nej, jag fattar det. Men jag ska tänka på det du sa. Om jag nu tycker att pappa faktiskt är körd, då behöver jag ju inte bete mig likadant själv.

Hans mamma log och blinkade åt honom.

– Du är smart, du.

Hon ställde sig på tå och pussade honom mjukt på kinden.

Ludvig skyndade sig ut och valde trapporna istället för hissen. De senaste månaderna hade hans mamma vuxit oerhört mycket i hans ögon. Hon hade lyckats rycka upp sig trots att hon befann sig mitt i en blödande skilsmässa, och klarade av att hålla en neutral ton gentemot deras pappa. Hur hon gjorde det utan att bli uppäten inifrån förstod inte Ludvig, men han insåg att det var imponerande. Han kunde tänka sig in i situationen och känna hur arg han skulle bli om någon varit så nonchalant mot honom som hans pappa varit mot hans mamma. Själv hade Ludvig bestämt sig för att den dagen han själv bildade familj så skulle han göra allt för sin fru och deras barn.